

23. 12. 2019

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

K podjatosti soudce z pohledu judikatury

Právo každého domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu, které je zakotveno v článku 36 Listiny základních práv a svobod, je součástí práva na spravedlivý proces. K otázce vyloučení (zákonného) soudce z projednávání v dané věci pro podjatost je nutno přistupovat velmi obezřetně, když vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí ve věci je krajním prostředkem ultima ratio, neboť tímto postupem je zasahováno do ústavně garantovaného práva na zákonného soudce. Cílem tohoto článku je zmapovat konkrétní důvody vedoucí k vyloučení soudce pro podjatost z pohledu judikatury.

V prvé řadě je nutné konstatovat, že vyloučení soudce pro podjatost by mělo být výjimečným postupem a nemělo by se jednat o procesní prostředek sloužící ke zvrácení napadeného rozhodnutí, když v tomto ohledu lze odkázat na názor Ústavního soudu prezentovaný v nálezů sp. zn. III. ÚS 230/96 ze dne 29. května 1997: a

„Ústavní imperativ, dle něhož "nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci" (čl. 38 odst. 1 al. 1 Listiny základních práv a svobod), je ochranou především proti libovolnému či účelovému obsazení jednajícího soudu ad hoc. [...] nelze jej zaměňovat za procesní prostředek, jímž by mělo být ex post zvráceno již vydané rozhodnutí, a to tím spíše, jestliže jednající soudce byl k projednání věci ustanoven (povolán) rozvrhem práce platným pro ten který soud. Je proto na účastníkovi soudního řízení, aby námitku porušení ústavní ochrany, plynoucí ze zásady o zákonném soudci, uplatnil bezprostředně poté, co skutečnosti ji odůvodňující se mu staly známy.“

REZNICEK CO.

Rovněž uznávaná právní nauka uvádí, že *stejně neústavní a nezákonné jako projednávání a rozhodování věci soudcem, o jehož nepodjatosti jsou pochybnosti, by proto bylo i rozhodnutí o vyloučení soudce tam, kde pro takové opatření nebyly splněny zákonné podmínky.*^[1] Tento závěr byl ostatně judikován již v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Nd 11/2010 ze dne 27. 1. 2010:

„Protože rozhodnutí soudu o vyloučení soudce podle § 14 o. s. ř. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), lze soudce vyloučit z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen ze skutečně závažných důvodů, které mu zcela zjevně brání věc projednat a rozhodnout nestranně a nezávisle.“

Shora citované závěry však nejsou jen otázkou soukromého práva, ale uplatňují se rovněž v odvětví trestním či správním: *„[...] rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 30 tr. ř. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl.*

38 odst. 1 Listiny). Proto s ohledem na tento ústavní rámec lze rozhodnout o výjimce z uvedené ústavní zásady toliko na podkladě výslovného zmocnění obsaženého v zákoně, a nikoli analogickým postupem.“^[2]

V tomto ohledu je přiléhavé též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nao 46/2010-78 ze dne 11. 6. 2010:

„[...] Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. [...] vztah vycházející z toliko časově a účelově omezené profesionální spolupráce [spoluúcast na vydání odborné publikace], nicméně nepovažuje zdejší soud za natolik závažný a hluboký, aby byl svojí povahou způsobilý založit podjatost.

Důvodem vyloučení soudce pro podjatost je totiž garantovat spravedlivý proces, jehož základním předpokladem je nezávislost a nestrannost a nelze proto připustit, aby soudci rozhodovali v případech, kdy by mohli být na výsledku řízení jakkoliv přímo zainteresováni. U osobnosti soudce je však třeba vždy vycházet primárně z toho, že se jedná o profesionála, který dokáže oddělit svoje soukromé zájmy od rozhodovací činnosti, na které se podílí, a u něhož je vždy na prvním místě respektování profesní a osobní cti. [...] Je proto třeba vždy velmi bedlivě od sebe odlišovat ryze odbornou rovinu od roviny osobní. Jinak řečeno, při hodnocení možné podjatosti je třeba vždy v každém konkrétním případě velmi citlivě hodnotit, zda se lze domnívat, že je skutečně dán osobní vztah soudce k projednávané věci či k účastníkům řízení, anebo zda se ve skutečnosti jedná toliko o vztah, založený výlučně na jeho odbornosti. Toto konstatování činí zdejší soud právě s vědomím toho, že hodnocení podjatosti soudce lze velmi obtížně provádět v obecné či dokonce abstraktní rovině: vždy jde o posouzení konkrétních okolností toho kterého případu.“

Dle ustálené judikatury Ústavního soudu ani pouhá zdání sama o sobě nemohou vést k vyloučení soudce z rozhodování ve věci, neboť sám Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001 uvedl, že:

„Subjektivní hledisko účastníků řízení, případně soudců samotných je podnětem pro rozhodování o eventuální podjatosti, avšak rozhodování o této otázce se musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že není přípustné vycházet pouze z pochybností o poměru soudců k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, nýbrž i z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedly. [...] K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Nepochybně se jedná o případy, kdy soudce je současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by v řízení mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí v případě, že soudce má k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti (viz NS 2 Cdon 828/96, Soudní judikatura, 2000, č. 3, s. 113; shodně Bureš, J., Drápal, L., Mazanec, M. Občanský soudní řád. Komentář. 5. vydání, s. 56).“

K tomuto rovněž Nejvyšší soud uvádí, že: *„Důvod pochybovat o nepodjatosti soudce [...] je dán, je-li zde objektivní skutečnost (nikoli pouhá domněnka nebo pouhé difamující tvrzení), která, poměřeno „věcí“, „osobami účastníků“ nebo „osobami jejich zástupců“, vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti soudce.“^[3]*

Ústavní soud dodává, že: *„Účastník řízení, který vznáší námitku podjatosti soudce, musí uvést konkrétní skutečnosti, pro něž má za to, že soudce je z projednávání a rozhodování vyloučen.“^[4]*

„[...] důvodné pochybnosti o soudcově nestrannosti jsou kategorií objektivní povahy a jako takové musí být založeny **skutečnostmi objektivně soudcovského rozhodování protirečícími**, a to natolik, že nikoli z pohledu účastníků řízení, ale v objektivním smyslu **ústavně chráněnou nestranností soudcovského rozhodování otrásají**.“^[5]

Z výše citovaných rozhodnutí je tak evidentní, že pouhé subjektivní pochybnosti o poměru soudců k účastníkům řízení pro závěr o vyloučení soudce nepostačují. Ústavní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že závěr o podjatosti by bylo možno dovodit například za situace, že by soudce měl s účastníky řízení vztah příbuzenský, přátelský či zjevně nepřátelský. Obdobný závěr přijal též Nejvyšší soud:

„Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen **především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem** (srov. § 116 obč. zák.), jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak nepřátelský. V úvahu přichází **i vztah ekonomické závislosti, např. v souvislosti s vědeckou či jinou publikační činností soudce, v souvislosti se správou vlastního majetku soudce** apod.“^[6]

Pokud by však vyvstaly pouhé domněnky či spekulace o možné podjatosti soudce při rozhodování dané věci, aniž by byla zjištěna konkrétní skutečnost svědčící o podjatosti rozhodujícího soudce, tak v tomto případě Ústavní soud judikuje, že: **„Soudce, přisedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoby v něm služebně činné je navíc nutno pokládat za nestranné, dokud není prokázán opak**.“^[7]

S ohledem na skutečnost, že dle názoru Ústavního soudu je dokonce v **trestním řízení** nutné pokládat soudce za nestranného, dokud není v konkrétním případě prokázán opak, tak tím spíše v případě, že nebudou dány konkrétní závažné důvody svědčící o podjatosti soudce rozhodujícího v civilním řízení, tak jej nelze z „procesní opatrnosti“ vyloučit z projednání dané věci, neboť tím dojde k zásahu do ústavně zaručeného práva na zákonného soudce.

Podle judikatury Nejvyššího soudu by důvodem pro vyloučení soudce z projednání náhrady nemajetkové újmy nebyla dokonce ani skutečnost, kdy by nemajetková újma měla být způsobena nesprávným úředním postupem téhož soudu v jiné věci, pokud by mezi soudcem a škůdcem nebyl blízký nebo obdobný vztah:

„Pouhá skutečnost, že je soudem projednávána věc náhrady nemajetkové újmy, která měla být způsobena nesprávným úředním postupem téhož soudu v jiné věci, hypotézu právní normy § 14 odst. 1 o. s. ř. nenaplnuje (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. 31 Nd 209/2009, uveřejněné pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). **Poměr soudce k věci zakládající pochybnosti o jeho nepodjatosti by mohl být, za okolností v tomto řízení nastalých, naplněn například tehdy, měl-li by tentýž soudce projednat žalobu na náhradu nemajetkové újmy nebo škody, která měla být způsobena jeho vlastním nesprávným postupem v posuzovaném řízení, popř. nesprávným postupem jiného soudce či soudkyně, ke kterým by byl vyřizující soudce ve vztahu obdobnému vztahu osoby blízké**.“^[8]

„Pro vyloučení soudce nebo přisedícího z vykonávání úkonů trestního řízení musí být splněny zákonné důvody uvedené v § 30 tr. ř. Ty **mohou být důsledkem jen osobního vztahu konkrétního soudce nebo přisedícího k určitým osobám zúčastněným na trestním řízení nebo k věci samotné anebo výsledkem jeho osobního podílu na rozhodování v předchozích stádiích trestního řízení. Pouhý profesionální vztah mezi soudci, byť spočívá v zařazení na stejném pracovišti a do stejného senátu, nemůže vést k obecné pochybnosti o možnosti těchto soudců nestranně rozhodnout o opravném prostředku proti rozhodnutí, na kterém se jeden z nich (nyní ve věci nerozhodující) podílel nebo které vydal v postavení soudce soudu**

prvního stupně. Nejde o poměr nyní rozhodujících soudců k věci nebo osobám či orgánům činným v trestním řízení, který předpokládá ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. **Pochybnosti o možnosti soudců nestranně rozhodnout v obdobných případech může vzbudit jedině velice blízký osobní poměr k dříve rozhodujícímu soudci.** [9]

„Vztah mezi soudci na jednom pracovišti vyplývající z jejich vzájemného pracovního styku nemůže být důvodem pro vyloučení soudců určitého soudu ani v případě, že by již byla podána obžaloba, dle níž **by poškozeným byl soudce** tohoto soudu, neboť pouhá kolegialita vyplývající ze společného výkonu soudcovské funkce u určitého soudu sama o sobě není takovou skutečností, která by ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 TrŘ vedla k pochybnostem, že žádný soudce tohoto soudu nemůže ve věci nestranně rozhodovat.“ [10]

Podle ustálené judikatury v trestních věcech však o podjatosti soudce bez dalšího nesvědčí ani fakt, že soudce je v jiné trestní věci obviněného poškozeným: **„Skutečnost, že soudce je v postavení poškozeného v dřívější trestní věci obviněného, ve které je obviněný stíhán pro jednání, jímž měl soudce v nyní posuzované věci zcela účelově křivě obvinít ze spáchání trestného činu, nemůže sama o sobě vyvolat podjatost soudce podle § 30 odst. 1 tr. ř.“** [11]

„Nejvyšší soud zdůrazňuje, že **důvody pro vyloučení soudce nemůže bez dalšího založit ani okolnost, že jde o spolužáky ze studií na právnické fakultě, a vyloučení z výkonu funkce soudce nemohou opodstatnit ani kolegiální vztahy, byť by šlo o vztahy přátelské. Je totiž nezbytnou součástí profesionality soudce, aby byl schopen nestranně rozhodovat i ve věcech, v nichž vystupují osoby, ke kterým má uvedený vztah** (srov. NS 10/2001-T 267, ÚS 19/2004-u).“ [12]

„**Pochybnosti o nepodjatosti [...] nelze dovozovat z pouhé skutečnosti, že soudce má osobní kontakty s právním zástupcem účastníka řízení.** V rámci jedné a téže profese se takové kontakty vyskytují velmi často. Není možné založit stav, kdy by pouhá setkání, byť na soukromých akcích, byla vykládána tak, že objektivně zakládají důvod k pochybnostem o nepodjatosti ve smyslu § 36 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Takový výklad by vedl ke zcela absurdnímu stavu naprosté izolace soudce před profesními kolegy.“ [13]

Na tomto místě nelze opomenout rozhodnutí Ústavního soudu, podle kterého dokonce ani skutečnost, že se sám soudce Ústavního soudu považuje za podjatého, jelikož je zaměstnancem akademické instituce, jejíž děkan je právní zástupce stěžovatele není důvodem pro vyloučení soudce v dané věci: **„Soudce [...] rozhodující o ústavní stížnosti stěžovatele [...] oznámil předsedkyni I. senátu, že se považuje za podjatého, jelikož právní zástupce stěžovatele je děkanem Právnické fakulty Univerzity Karlovy a rovněž vedoucím katedry ústavního práva na této fakultě, jejímž je soudce [...] členem a na níž má pracovní poměr. [...] pouze vztah profesní a kolegiální, založený pracovním poměrem k akademické instituci, který bez dalšího není způsobilý založit podjatost soudce.“** [14]

Ve světle shora citované judikatury tak lze jednoznačně uzavřít, že ze samotné skutečnosti, že se soudce s účastníky řízení zná, avšak není mezi nimi natolik blízký osobní vztah, který zakládá důvodné obavy, že soudce nebude moci ve věci nestranně rozhodovat, nelze automaticky vyvozovat podjatost soudce. Dle ustálené judikatury by podjatost soudce nezaložila sama o sobě dokonce ani skutečnost, že soudce byl v minulosti zaměstnancem účastníka řízení [15] ani skutečnost, že soudce dříve - z titulu výkonu advokacie jako svého povolání - zastupoval příbuzné žalovaného (členy „širší rodiny žalovaného“) v jiných věcech. [16] **Dokonce ani skutečnost, že účastník podal proti soudci trestní oznámení nebo návrh na zahájení soudního řízení, sama o sobě nezakládá důvod k vyloučení soudce:**

„Teprve tehdy, podaří-li se účastníku vyvolat skutečný právní spor (např. soudní řízení), v němž se zájmy soudce dostanou do rozporu se zájmy účastníka, případně vyústí-li vystupování účastníka v emotivně ovlivněný postoj soudce, který jinak obecně představuje nepatřičné vybočení z požadavku na profesionální přístup soudce k účastníkům řízení, mohou vyvstat pochybnosti o nestrannosti a objektivitě soudce vzhledem k jeho (do nové specifické polohy postavenému) vztahu k účastníku řízení. Okolnost, že žalobce vůči nim dlouhodobě negativně vystupuje a že dokonce proti nim podal trestní oznámení a žalobu na náhradu škody, nevyvolaly u nich reakci projevující se v emotivním přístupu k němu. Nelze proto z tohoto důvodu dovozovat pochybnosti o schopnosti soudců projednávat a rozhodovat věc objektivně a nestranně.“[\[17\]](#)

K otázce možné podjatosti soudce vzhledem k poměru soudce k účastníkům či jejich zástupcům existuje též četná judikatura trestních soudů: **„Skutečnost, že soudce v minulosti zastupoval jako obhájce obviněného, který je nyní v jiné trestní věci poškozeným (§ 43 tr. ř.), není sama o sobě dostatečným důvodem pro závěr, že nemůže ve věci nestranně rozhodovat, pokud tato skutečnost nevedla ke vzniku poměru předpokládaného v ustanovení § 30 odst. 1 tr.ř.“** [\[18\]](#)

*„Skutečnost, že manželka soudce, který rozhoduje trestní věc obviněného, zastupuje jako advokátka protistranu obviněného v občanskoprávním sporu, který nesouvisí s předmětem daného trestního řízení, nezakládá bez dalšího důvod vyloučení soudce podle § 30 odst. 1 tr. ř. **Vyloučení nemůže být založeno jen tím, že blízký příbuzný soudce přišel rovněž s obviněným do styku v rámci výkonu svého povolání, pokud tato skutečnost nevedla ke vzniku pochybností o podjatosti z důvodu poměru předpokládaného v tomto ustanovení.**“*[\[19\]](#)

Jedním z důvodů, proč jakékoliv subjektivní přesvědčení či domněnka nepostačují ke konstatování podjatosti soudce je rovněž skutečnost, že dle ustanovení § 80 odst. 1 zákona č. [6/2002](#) Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „ZSS“) je soudce a přísedící povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Je tak obecnou povinností soudců zdržet se všeho co by mohlo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Ostatně judikatura k tomuto uvádí, že: **„Je totiž nezbytnou součástí profesionality soudce, aby byl schopen nestranně rozhodovat i ve věcech, v nichž vystupují osoby, ke kterým má uvedený vztah.“**[\[20\]](#)

Ostatně též správní soudy za důvod podjatosti nepovažují existenci profesního přátelství mezi soudci, natožpak situaci, kdy jde o čistě o formální vztah dvou odlišných profesí bez jakýchkoliv přátelských vazeb:

*„Skutečnost, že z výše popsaných, ale i jiných důvodů (setkávání na školeních a konferencích, společná publikační činnost, letitá známost například jako spolužáků z právnických studií na nemnoha českých právnických fakultách apod.) mohou mezi soudcem a jinými osobami vznikat **profesní přátelství, nelze považovat samu o sobě ani v nejmenším za porušení povinností soudce podle § 80 odst. 1 věty první a odst. 2 písm. b) či f) zákona o soudech a soudcích.**“*

[...] Výše popsané vztahy, zvláště jsou-li dlouhodobé povahy, ústí nezřídka v méně formální styk mezi aktéry. Výjimkou není tykání, **přátelská posezení u kávy či vína, společné obědy či večeře, někdy i společné aktivity (kultura, sport apod.) a řešení běžných lidských starostí. Nic z toho samo o sobě nelze považovat za vztahy závadné. Nebezpečím se však takovéto vztahy stanou, pokud se v nich vyvine závislost, jednostrannost, či dokonce náznaky prospěchářství.** Zcela „za čarou“ pak by byly případy, kdy by soudce přijímal plnění vybočující z rámce běžné zdvořilosti, samozřejmě s přihlédnutím k solidnímu platovému zabezpečení, jemuž se

dnes soudci těší. Vzájemné pozvání na oběd v hodnotě stovek či málo tisíc korun, je-li přiměřeně opětováno, či jiné podobné obvyklé zdvořilosti důvěru v soudcovu nezávislost rozhodně nesnižují. Jednoznačně mimo rámec přijatelného by však bylo poskytování významných výhod, například spojených s trávením volného času či jiným aspekty běžného života (neodůvodněné slevy, poskytování plnění zdarma či za sníženou cenu za situace, kdy jiným osobám se takové výhody neposkytují aj.), či dokonce společné provozování aktivit, kvůli nimž by se soudce mohl dostat do nepříjemného tlaku či pocítovat, že by mohl být vydíratelný.

[...] Profesní přátelství za normálních okolností není důvodem k pochybnosti o nepodjatosti soudce. Po soudci nelze požadovat, a český justiční systém by to dokonce v některých jeho segmentech mohlo i paralyzovat, aby samotný fakt, že soudce určitého procesního aktéra (advokáta, státního zástupce, insolvenčního správce, osobu opakovaně zastupující procesní stranu, např. určitý úřad) **dlouhodobě zná, někdy si s ním i tyká, vede s ním neformální hovory a i jinak se s ním setkává v rámci výše popsaných mantinelů profesního přátelství, znamenal důvod pro vyloučení soudce.** Takovým důvodem by byly teprve další, zvláštní okolnosti, z nichž by bylo nutno usuzovat, že soudce nemusí být schopen udržet si vůči dotyčnému procesnímu aktérovi dostatečný odstup a posuzovat jeho jednání (procesní úkony, právní argumentaci, obecně postup v rámci výkonu jeho procesní role apod.) bez zaujetí.“ [21]

Závěrem tak lze konstatovat, že ať už se jedná o soudy civilní, trestní, správní či dokonce Ústavní soud, tak konstantním a uznávaným názorem je ten, že k závěru o podjatosti lze přistoupit jen za situace, kdy konkrétní objektivní okolnosti budou svědčit o tom, že soudce i přes svůj profesionální přístup nebude schopen s ohledem na intenzivní a blízký vztah k účastníkovi věc nestranně projednat a rozhodnout. Soudce však nelze vyloučit z projednávání věci z procesní opatrnosti, neboť pokud by zde nebyla žádná konkrétní objektivní okolnost, která by odůvodnila závěr o podjatosti soudce natolik, aby bylo možno soudce vyloučit z projednání věci, tak by mohlo dojít k zásahu do práva na spravedlivý proces.

JUDr. David Řezníček, LL.M., Ph.D.,
advokát

Mgr. Daniela Mašková

[Řezníček & Co. s.r.o., advokátní kancelář](#)

Krajinská 281/44
370 01 České Budějovice

Tel.: +420 386 323 247

e-mail: reznicek@reznicek.com

---

[1] DOLEŽÍLEK, Jiří. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci v civilním řízení. Právní rozhledy. 1997, č. 4, s. 174 - 179.

[2] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 880/2010 ze dne 8. 9. 2010.

[3] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Nd 414/2014 ze dne 11. 12. 2014.

[4] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 114/2001 ze dne 15. 2. 2001.

[5] Usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 26/2000 ze dne 9. 3. 2000.

[6] Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 725/2011 ze dne 3. 4. 2012.

[7] Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2759/16 ze dne 6. 12. 2016.

[8] Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 725/2011 ze dne 3. 4. 2012.

[9] Usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 32/2006 ze dne 12. 4. 2006.

[10] Usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 67/04 ze dne 4. 8. 2004.

[11] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 725/2018 ze dne 18. 7. 2018.

[12] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tvo 3/2016-10 ze dne 3. 2. 2016.

[13] Usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1436/08 ze dne 6. 8. 2008.

[14] Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3694/13 ze dne 14. 1. 2014.

[15] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 227/99 ze dne 23. 9. 1999.

[16] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2790/2010 ze dne 21. 6. 2012.

[17] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1722/2002 ze dne 21. 11. 2002.

[18] Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 7. 2001 sp. zn. 4 To 70/01.

[19] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 509/2017 ze dne 17. 5. 2017.

[20] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tvo 3/2016-10 ze dne 3. 2. 2016.

[21] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 16 Kss 1/2017-183 ze dne 24. 5. 2017.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Právní průvodce českou krajinou](#)
- [Sdílení elektřiny v obecních projektech, změny po 1.8.2026 a zapojení bateriových úložišť](#)
- [Jak naložit s „oznámením“ přestupku soukromých osob? A je to vlastně oznámením ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich?](#)
- [Systémová podjatost ve správním řízení aneb požadavek na překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti](#)
- [Bezpilotní systémy vlastní konstrukce v kategorii Specific: regulatorní požadavky a praktické aspekty](#)
- [Pacht závodu a zákaz přenechání věci třetí osobě](#)
- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)
- [Nepravomocné povolení stavby a změna územního plánu](#)
- [Letiště a letecké stavby](#)
- [Nejvyšší správní soud vymezuje nové hranice zneužití práva u běžných nákladů na reklamu](#)
- [Limity dohledu nad výkonem znalecké činnosti](#)